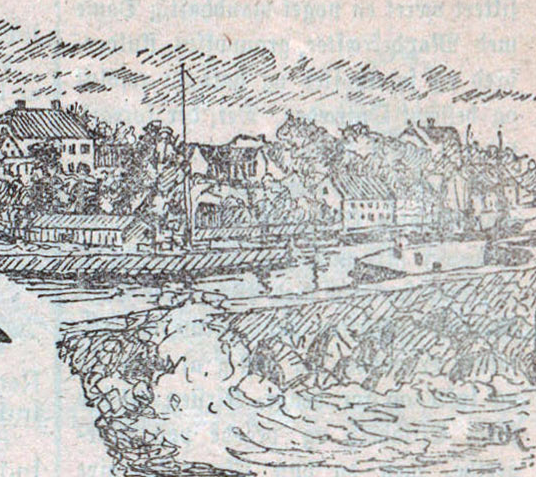

NORDBORNHOLM

Udgaar i Allinge-Sandvig.
Gudhjem. Østerlars. Haste
Ølsker. Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 178 Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø. Forretningsann. 8 - 6 Ø. Tirsdag den 30. December Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret senest 2 Dage før Bladet udgaar. 1930

Jul paa Landet i gamle Dage.

Julen fejredes her i Landet længe før Kristendommens Indførsel som en Fest for Solens Sejr over Mørket. Der tændtes saaledes Blus af Fyrregrene paa Bakker og Høje for at holde Troldfolket borte, og der holdtes store Gilder, hvor det gik lystigt til.

Men saa kom Kristendommen til Norden, og Festen for Verdens Lys, Jesus, traadte i Stedet for den gamle Midvinterfest og blev den ypperste af alle Fester.

Til Julen knyttedes der i gamle Dage mange Skikke. Disse er nu snart alle forsvundet.

Saa snart Høsten var forbi, blev Julegrisen sat til Fedning, og lidt efter blev Julegæssene sat ind. Allerede flere Uger før Festen begyndte Forberedelserne. Allerførst skulde der bringes Korn til Møllen for at faa Mel hjem til Bagning i rette Tid. Det kunde indtræffe stille Vejr, stærkt Snevejr og andre Forhindringer, saa det gjaldt at være om sig i Tide; thi staa uden Mel var det værste, der kunde ske.

Dernæst skulde der brygges, slagtes, bages, vaskes, støbes Lys og m. m. I Julen skulde der leves godt, Helst skulde det saakaldte Saltmadstid være fremme hele Julen. Det var mange Steder en grøn eller rødmalet Røtte med Udskæringer paa Siderne.

Ingen der besøgte en, maatte gaa uden først at have sat Smag paa Julemaden. Spiste man ikke noget, saa „bar man Julen ud“.

Den rigtige Juletravlhed begyndte nogle Dage før Jul med den store Bagedag. Den Dag var Husmoderen tidlig paa Benene; thi der skulde som Regel blusses to Gange i Ovn, først til Grovbrødet, siden til Fintbrødet. Af Grovbrødet bagtes der kun Sigtebrød, men af Fintbrød bagtes der flere Slags, som Søsterkage, Fladkage, Kringler og Pebernødder. Æbleskiver og Klejner bagtes først Juleaftensdag. Derimod bagtes der ikke Smaakager, de var endnu ikke kendte.

Det kneb ofte med at blive færdige med Arbejdet til Juleaften. Lillejuleaften var der særlig travlt, og saa godt som hele Huset var i Uorden. Det er fra denne Tid at Mundheldet stammer: Her ser næsten ud som paa Lillejuleaften. Det var ofte utrolige Mængder af Kager og andre Fødevarer, som tillavedes til Julen. Men Tjenestefolkenes Gaver bestod ogsaa gerne i Bagværk, og desuden blev der ogsaa givet en Mængde bort til fattigfolk.

Lillejuleaftensdag havde Mandfolkene ogsaa travlt. Der blev renset op i Stald og Lo, i Sti og

Lade, og til sidst blev Gaardspladsen fejlet. Og Redskaberne blev hentet hjem fra Marken, Særlig maatte Ploven ikke staa ude Juleaften, thi saa fik Manden Prygl af sin Kone det kommende Aar, eller ogsaa knnde det hænde at Jerusalems Skomager kom ogsatte sig paa den, og det var uheldigt; thi overalt, hvor den kom til at gaa, vilde der vokse Ukrudt.

Juleaften blev Kreaturerne Tændt gnedet med Salt, for at Trolddommen ikke skulde skade dem. Endvidere fik Kreaturerne dobbelt Portion Halm og Hø, og Hestene fik lutter Kærne i Krybben.

I Skumringen gik Husbonden hele Gaarden rundt og satte et Kors af Tjære paa alle Døre og Luger, og i Kornbunkerne paa Loftet tegnede han et Kors. Husmoderen mærkede Øltønderne i Kælderen med et Kridtkors, og Skinkerne og Kagerne og alle andre Madvarer blev mærkede med et Kors af Smør. Det gjordes for at holde de onde Aander, der færdedes i den hellige Nat, borte.

Naar Kirkeklokkerne havde ringet Julen ind, samledes alle Folkene, hagede og pyntede, om det hviddugede Bord. Der vankede gerne Grød og Steg eller Klipfisk. Efter Spisningen gav man hverandre Haanden og ønskede gensidig hverandre en glædelig Jul. Fadene blev baaret ud, men Dugen blev liggende. Bordet skulde helst være duget hele Højtiden.

Derpaa gav man sig i Lag med forskellige Kunster. Tjenestefolkene kastede saaledes en Tøffel bag sig. Faldt den med Taaen vendt mod Døren, betød det at de skulde skifte Plads. De unge Piger dryppede smeltende Talg i et Bæger Vand. Naar det størkede, mente man at kunne læse den tilkommendes Navn.

Andre skrællede et Æble saaledes, at Skrællen blev hel; den kastedes over Skulderen hen paa Gulvet, og af Snoningen skulde der ligeledes fremgaa den tilkommendes Navn.

Husbonden havde ogsaa sine Kunster for. Det var overmaade interessant at vide, hvorledes det nye Aars Maaneder vil blive. Han listede sig derfor ind i sit Kammer, og med et Stykke Kridt tegnede han 12 runde Kredse, en for hver af Aarets 12 Maaneder. Og hver af de følgende 12 Juledage jagttog han nøje Vejret og satte, eftersom det var vaadt eller tørt, en Streg eller et Kryds i den tilsvarende Rundkreds.

Endvidere lagde han 3 Teskefulde Grød paa Gulvet og kaldte dem henholdsvis Rug, Byg og Havre; derpaa kaldte han paa Hunden, og hvis denne saa snappede den tredje Klat Grød først, var det givet at Havren vilde blive den mest givrige Konsort i det nye Aar. Derefter samledes igen alle Fol-

kene omkring Bordet. En Salm blev sunget og derpaa kom Kortene frem, og der spilledes Femkort om Æbler, Nødder og Æbleskiver.

Juledagene gik med Kirkegang, Julebesøg, Kortspil og Julelege. Havde Tiden før Jul været streng saa hviledes der ud i Julen. Udover at passe Kreaturerne, bestilte Mændene ikke noget. Og Kvinderne sørgede kun for Maden. Strikkestrømperne var lagt hen, og Rok og Væv stod stille. Der maatte i hvert Fald ikke gaa noget omdrejende Redskab rundt, hverken ude eller inde.

Juleaften var alle samlet i Hjemmet, og alt gik saa stille og roligt. Anderledes var det Nytaarsaften. Da var der et Rabalder i hver en Landsby. Børnene, Ungdommen, ja, saa galt de ældre morede sig med at lave Spilopper og at kaste Potter, gammelt Ler-tøj o. l. paa Dørene hos Naboeer og Genboer. Til alle de lystige Mennesker vankede der gerne Æbleskiver og Skænk.

Julens tredie Helligaften var Helligtre Kongers Aften. Da plejede Folk gerne 3 i Følge at gaa fra Dør til Dør og synge. De var klædt ud, og den ene af Drengene eller Mændene var sværtet i Ansigtet. De skulde forestille de hellige tre Konger. De førte med sig en stor Stjerne af olieret Papir, der var hul, og som kunde drejes rundt. Indeni den fandtes en Lygte. Der findes flere Stjernesange opskrevet. Nogle Vers af en af disse lyder:

God Dag, god Dag,
baade Mand og Kvinde,
Husbonden i Huset
med alt sit Gesinde.
Da Kristus blev født
i Bethlehems Stad,
de hellig tre Konger
var hjertelig glad.
De ofrede hannem det rødeste Guld,
for det han skulde være dennem
naadig og huld.

Hvis de fik et Par Skilling, sang de:

Vi takker eder alle for Gaver saa god,
naar vi kommer igen, har I formeret
Jeres Bo.
Vi ønsker Eder alle et glædeligt Nytaar,
for alle Ulykker Gud Eder bevaar.

Hellig tre Kongersaften kom det tregrenede Lys paa Bordet, som Husmoderen havde støbt, da hun støbte Lys for Vinteren. Den bestod af en Stamme med tre Grene og hvor Sammenføjningen fandtes havde hun gerne indstøbt en lille Smule Krudt. Naar de tre Grene var brændt, og kun Stammen var tilbage, eksploderede Krudtet, Lyset gik ud, og Stuen hylledes i Mørke.

Med denne Spøg tages der Afsked med Julen, og Hverdagslivet begyndte igen. Dagen efter Helligtre Kongers Dag, den 7. Jan. bebragtedes af mange som en Slags Helligdag. Men saa var det ogsaa Slut, Knud drev Julen ud, og alt og alle faldt tilbage i de gamle Folder igen.

Fra gamle Protokoller.

— Engang i Begyndelsen af Aaret 1704 stævner Poul Sørensen af Allinge Poul Hartvig og hans Kone, ogsaa af Allinge, for Overlast og ærerørig Opførelse med Striden og Stoden til Margrete Poul Sørensen inden og uden Kirken. Endvidere stævnes Elisabeth Jacob Madsens i Koffelysten for Blamering og Skelveri, som flere Nytaarsdag uden for Kirken.

Det var altsaa Nytaarsdag og Byernes Honoratiorens møde i Kirken i deres fineste Puds. Allinge Matador, den højtbedagede Købmand, Udsbruger og Skipper Hans Jespersen (Søn af Esper Krænmer, der folgte til Jens Koesfoed, da denne belejrede Slottet) viste sig i al sin Pragt med 3 Dufin Solotnapper paa Vesten og 2 Dufin paa den røde solgalloneede Klædestrøje, som var delvis dækket af hans sorte Badmestkjole. Den sorte Hat med Guldgallonerne havde han under sin venstre Arm og sin adstribede Matrone under den anden, indtil de naaede et af Kirkens fineste Stolestader, som var dem tilbøjet. Hun gik til venstre til Kvindefiden, og han satte sig ved Siden af sin gode Ven og Medarbejder Kaptajn Niels Nielsen fra Vedfjensgaard, sammen med hvem han havde Halvpart i Allinge-Fagten „Fortuna“. — Militzofficererne dominerede naturligvis ganske særlig i deres skammererede Klæder. Allinge Bykaptajn Anders Larsen, Løjtnant Knud Michelsen, Sandvig, Fanejunkeren Peder Nielsen fra Løsebek og Jænderik Johan Knudsen fra Sandvig — de var der alle sammen. Ja, Jænderik Johan vakte endda særlig Opsigt, da han efter at have hængt sin grove, hvidgraa Røjtetjøl fra sig i Vaabenhuset viste sig i sine solvknappede Læderbukser, mægtige Solvspænder paa Skoene, en graa Vest med Solotnapper og sin fine, brune Klædestjøl med Fløjtspislag. I et flot Gehæng bar han sin elegante Kaarde med Solvfaeste og i Haanden sin solvknappede Stok. Han fulgtes med Constabel Niels Jørgensen. Hans Kone Anne Marie var en af de faa, der dristede sig til at bære Nølle, som hidtil havde været forbeholdt Adelsdamerne.

Ja, og saa var de rigtige Officerer der naturligvis ogsaa, Kongens georbene Officerer, som Stykjunkeren Niels Elbing, der boede i Fæstningen Sandvig og var Chef for Sandvig Artilleripost, Jænderikken paa Slottet Jørgen Koesfoed, Søn af Befrieren, og saa selvstændige Stotekommandanten, Major Brunau.

Kirken var helt fuld, saa der ikke var en Plads at opdrive, selv Pulpituret var fyldt af Tjenestefolk og Ensidere. Ligejom Præsten, Magister Hans Shade, havde bestegt Prædikestolen, var det saa, at Skandalen kom.

Da kom Kirken Poul Hartvig sammen med sin lille Søster. Hun var

Nu hører vi atter de Sange,
vi kender,
de Toner, som Hjertet har kær;
vi hilser dem atter
som Slægt og som Venner,
som Gæster i Stilheden her.
Vi sidder i Skumringens Stilhed
og hviler,
mens Mørket gaar sagtelig paa
og ser paa en Stjerne,
der gyldenblank smiler
paa Himlens let slørede Blaa.

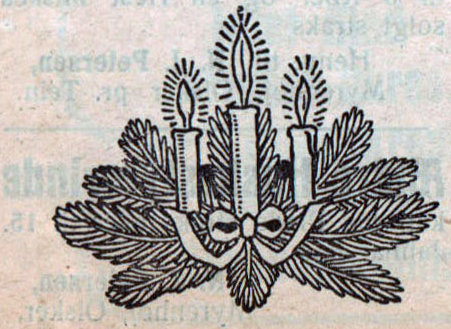
Om lidt vil de tusinde
Malmklokker kime
og kalde fra Øster og Vest.
Vi sidder saa trygt
i den fredfyldte Time
og stemes til Hjemmenes Fest.
Vi sidder i Stuen,
der dufter af Graner,
i Hjemmets velsignede Fred
og lytter til Minder,
der mildeligt maner
og siger til Hjertet: Følg med!

Et Hjem —!
Der er intet saa lunt og betrygget
og intet saa festligt paa Jord!
Og har Du en Mor,
der har skærmet og hygget
og elsket dig mer end med Ord,
— saa stryg hende sagtelig
hen over Haaret
med varm og taknemmelig Haand,
gør Bod for hver Gang,
du har krænket og saaret
dit Hjem
med dets skærmende Aand!

Og er du et Barn,
der kan synge og danse
og le under Sport og Leg,
hvad heller en Kæmpe
med Sværd eller Lanse
til Modstand mod hver paa din Vej
— det hænder engang,
du vil møde det svære
og spørge:
„Hvordan naar jeg frem?“ —
Da finder du Trøsten
og Hjælp i dit kære,
dit stille og trofaste Hjem.

Se — nu er det Jul,
og Du sidder derhjemme
i Stuen, hvor Grantræet staar,
da tegner den ind i dit Sind,
du vil gemme
dens Billed for kommende Aar.
For siden —
naar alt kun er Støv mellem Grave
— at tage det varligen frem
og vandre med Sang
gennem Mindernes Have
og takke din Gud for dit Hjem.

G. Just Pedersen.

filfert været en noget mandhaftig Dame med Mandetræster, granvoksen, skulderbred og smalt hofstet og haft en resolut og bestemt Optræden. Det, der foregik, tyder i hvert Fald paa det.

I den næstfølgende Stol sad yderst mod Midten Elisabeth Mons Clausen (tidligere gift med den myrderede Henrik Nielsen) sammen med Margrethe Poul Sørensen. Kirken gaar derop, og Elisabeth er endda saa høflig at rejse sig og lukke op for hende. Kirken gik ind forbi Elisabeth og pegede paa Margrethe, men da hun ikke vilde give Plads, tog Kirken hende under Armene, løste hende op og satte hende til Side halvvejs oven paa de andre og satte sig selv i hendes Sted. Da satte Elisabeth sig paa tværs i Stolen med „Kompen“ til Kirken, da hun vendte sig om for at se paa Præsten. Under dette Optrin vekslede de tre Parter i Sagen nogle heftige Ord. Margrethe sagde: „Jeg tænker, hun kaster mig hen som en Vante.“ Kirken løste sin lille Søster om i næste Stol bag ved, og saa vred Elisabeth sit Hoved om og sagde: „Hvis, hvis“, men hvem det var henvedt til, blev ikke opklaret, ligesom saa meget andet, der ogsaa blev sagt.

Søjntant Knud Michelsen vidnede i det senere Forhør paa Hammershus Birketing, at Elisabeth tog en liden Stammel og satte sig paa tværs i Stolen og derefter „knobte hun til Kirken med Hofuen, saa Stoleddøren sprang op.“ Da hvilede Major Brnau til ham, hvad det var for en Kvinde, der var kommet ind, og da han havde sagt ham det, sagde Majoren, at de jo gjorde Forargelse i Kirken.

Saa, der har nok været almindelig Forargelse, og Opmærksomheden har næppe været stor under Gudstjenesten, dertil har Sindene været for optagne af denne voldsomme Sensation.

En Forhistorie, som unddrager sig enhver Efterforskning, har sagtens givet Anledningen. Noget om en Krænkelser? En Slags Degradation? Er Kirken en tragisk Skæbne mishandlet af Stummel Sladder?

Da Kirken kom ud af Kirken til Kirkegaardslaaen, hvor hun lydelig for alle ved sin Sjæls Salighed, at hun aldrig skulde sidde neden for Margrethe Poul Sørensen.

Toer Jørgensens Hustru havde da hørt Elisabeth Jens Madsen (Kotte-lykken) sige til Kirken: „Det er Stude, at vi ikke har flere Tvetuller at fore til Bys.“ Henrik Petersen havde hørt hende sige: „Det var en stor Stude, hun skulde ikke lade sig fortrænge af en Tvetulle, som ikke har døjet ondt i Barselsenge.“

Poul Sørensen klagede saa paa sin Hustrus Begne over Kirstens Optræden i Kirken, og Poul Hartvig klagede paa Hustrus Begne over Elisabeth Jens Madsen for Udfælden for Tvetulle udenfor Kirken.

For Retten kom det til Jorlig, og Elisabeth udtalte, at hun ikke vidste noget at sige Kirken paa, hverken i Stabning eller Gerning. Desuden endes de om, at den, der kom først i Kirke, satte sig hvor hun vilde.

Saaledes endte denne pinlige Afspæ, hvad „Retfærdigheden“ angaar; Sladderens „Retfærdighed“ er nok ikke bleven saa hurtigt færdig medden.

R. E. S. Koefted.

Nordbornholms Gættekonkurrence.

Paa vor lille Præmiespøg indkom en Mængde Løsninger. Opgaven var ogsaa meget let: de 12 Bogstaver dannede Ordet NORDBORNHOLM. — Næste Aar maa vi finde noget sværere. Som Lykkens Gudinde fungerede en sød lille Allinge-Pige, og Vindere af Gavekortene blev: 10 Kr.: Fodermester Johannes Hansen, Kollergaard, Ro. 5 Kr.: Snedker Math. Kofoed. Allinge. 2 Kr.: Frk Anine Grønbech

Alle har forhaabentlig faaet deres Julgave Juleaften.

Vor Billed-Rebus er ikke saa nem at løse, der er kun indleveret faa rigtige Løsninger; men Fristen er heller ikke udløbet før 1. Januar.

Budgettet for Allinge-Sandvig Kommune

Driftsindtægter:	
Renter	Kr. Ø. 13,385 43
Indtægter af Kommunens Ejendomme	718 00
Indtægter af Gasværket	2,501 96
Indtægter af Vandværket	2,112 64
Afgifter af faste Ejendomme	713 00
Afgifter og Kendelser i H. t. Næringsloven m. fl.	15,382 71
Tilskud fra Staten i H. t. Skattelovene	5,948 00
Forskellige andre Indtægter	1,125 00
Paalignede Skatter:	
Ejendomsskatter	27509,44
Personlige Skatter	158619,76
	<hr/>
	186,129 20
	<hr/>
	223,743 66

Driftsudgifter:	
Byens Bestyrelse i Almindelighed	Kr. Ø. 21,708 45
Det almindelige Forsørgelsesvæsen	22,368 10
Tilskud til Hjælpekassen	11,700 00
„ „ Sygekasserne	2,150 00
„ „ Invalidforsikring	2,490 00
Udgifter til Arbejdslosheds-kasser, Arbejdsanvisning m. m	6,000 00
Aldersrente	29,396 00
Understøttelse til Børn af Enker	1,965 00
Skolevæsenet	46,442 24
Medicinalvæsenet	5,978 99
Gader, Veje og Kloaker	17,006 00
Byens Belysning	6,505 00
Brandvæsenet	710 88
Offentlige Lystanlæg	1,435 00
Bidrag til forskellige Institutioner og Formaal	41,558 00
Forskellige andre Udgifter	6,330 00
	<hr/>
	223,743 66

Julen i Allinge.

De Handlendes Bestræbelser for ved righoldigt Vareudvalg og fikst arrangerede Udstillinger at skabe en Julestemning, kronedes med Held. Salget var rigtig godt, gennemgaaende over Forventning, og Køberne forsynede sig i god Tid; der var intet „run“ Juleaftens Dag. Det store, smukke Træ paa Torvet gjorde sit til at skabe Stemning, og der indsamledes ved Bøsserne 162 Kr., i Kirken 125 Kr., andre Bidrag 150 Kr., ialt 437 Kr., der uddeles til Kommunens trængende.

Der solgtes mange Numre paa den hos Købm. Planck udstillede Dukke. Indtægten tilfaldt Patienternes Jul paa Sygehuset. Tilstede var Lægerne, Sygehusets Bestyrelse og Funktionærer m. fl. Pastor Petersen talte, man sang Julesalmer ved det smukt pyntede Træ og uddelte Gaver til Patienterne.

— Endvidere var der som sædvanlig i Juledagene Fest og pyntede Juletræer indenfor de forskellige Foreninger.

Et lykkebringende Nytaar ønskes Læserne af Nordbornholm!

og bringer vi de averterende og alle, som har støttet os i vore Bestræbelser for at opretholde Forbindelsen mellem Land og By, en hjertelig Tak, og haaber paa fortsat Samarbejde i det nye Aar. Red.

Fra Dag til Dag

Avlsbruger Andreas Grønbech, Sandvig, er i Lørdags død efter længere Tids Sygdom. Afdøde blev kun 41 Aar.

Danmarks Handelsballance er forværret med 31,6 Mill. Kroner. Indførselsoverskuddet er 112,1 Mill. Kr. mod 80,4 i Fjor.

Havne- og Brotaksterne er nu endelig godkendt af Ministeriet — et Aar efter at de er traadt i Kraft.

Kompagnoner.

—o—

„Søges! En ung Pige, der er dygtig til Madlavning.“

Jane læste Notitsen og traadte saa et Skridt tilbage og saa sig omkring. Sedlen var heftet paa Døren med en Tegnestift. Det var Døren til en lille Forretning, af hvis Vindue det var umuligt at se, hvad Slags Forretning det var. Der var intet Navn at se, intet i Vinduet, og den øverste Del af det lille to-etages Hus, Forretningen laa i, var som uddød. Det eneste, der overhovedet tydede paa Liv i Huset, var en Lyd, som naar Pakkasser slaas op.

Jane saa sig omkring; endnu var der stille paa Gaden; det var tidligt, og kun faa Mennesker var ude. Et Stykke nede kom en Mælkevogn, og paa den anden Side gik et Postbud fra Hus til Hus. Et Øjeblik stod hun grundende og betragtede Sedlen; saa nikkede hun bestemt, gik et Skridt frem og bankede paa Døren. Støjen indenfor hørte op, og der hørtes nu Skridt. Døren blev aabnet, og en høj ung Mand stod foran hende. Han var klædt i lyse Flonelsbenklæder, hvid Flonelskjorte og havde opsmøgede Ærmer; i den ene Haand havde han en Hammer. Ved Synet af hende udtrykte hans Ansigt absolut Overraskelse.

„God Morgen,“ sagde han, „hvad ønsker De?“

„Den Stilling!“ sagde Jane og pegede paa Sedlen.

Den unge Mand stirrede paa Jane, saa paa Sedlen og saa atter paa hende. Hans forbavsede, men stadig høflige Blik betragtede hendes smukke, skønt støvede Sko, hendes Dragt, Handsker, Ataché-Taske, Hat og hendes Ansigt. Han kunde øjensynlig ikke faa hendes Ydre til at stemme rigtigt sammen med, at hun søgte den Stilling.

„Ja, undskyld,“ sagde han med et Smil, „er De sikker paa, — jeg mener, De ser ikke ud som om —“

Jane smilede til ham og sagde: „De skal ikke bryde Dem om mine Klæder. Dem har jeg faaet. Og i denne kostbare Taske er der kun et Par Kroner. Jeg ønsker virkelig den Stilling, hvad det saa end er — er De Værten?“

Den unge Mand bekæmpede Forbavelsen og sagde: „Ja, jeg haaber ikke, at jeg var for brutal men jeg blev saa forbavset over det tidlige Besøg,“ saa slog han pludselig over: „Har De faaet Morgenmad?“

„Nej!“ sagde Jane, der pludselig blev mindet om, at hun var sulten.

„Saa kom indenfor. Jeg har ikke selv faaet noget endnu. Saa kan vi tale om Sagerne.“

Han viste hende ind i et lille tomt Værelse, hvor Pakkasser og et Par Stole var hele Bohavet. Han bød hende den ene Stol, satte et Par Kasser oven paa hinanden, saa de dannede et Bord, og begyndte at sætte noget Mad frem paa Bordet.

„Som De ser, er vi ikke færdige endnu, det er primitivt, men det gør vel ikke noget?“

„Nej, ikke Spor,“ sagde Jane, der var saa sulten, at om hun havde faaet et Stykke Flæsk serveret i Avispapir, vilde hun kunde have spist det.

Hendes Vært satte Bacon og Æg paa Bordet tillige med Kaffe og satte sig overfor hende.

„Nu spiser vi først — vi kan ikke tale om Forretninger, naar vi er sultne. Værsgod at tage for Dem af Retterne!“

Da de var færdige, bød han hende en Cigaret og lænede sig

tilbage i Stolen: „Er det Deres Mening, at De vil have den Stilling?“

„Ja, Jeg er ude for at finde en Beskæftigelse, og jeg kan lave Mad!“

„Ja, men det er nu ikke paa den almindelige Maade,“ sagde den unge Mand, idet hans Ansigt oplystes af et stort Smil. „Jeg er nu bange for, at det ikke er noget for Dem!“

„Det kan jeg først afgøre, naar jeg har hørt, hvad det er!“

„Ja, Sager er den, at jeg har opfundet en ny Ovn.“

„En Ovn?“

„Ja, det er den bedste Ovn, der nogensinde er fremstillet. Et Barn kan lave Mad i den. Ikke mere høje Gasregninger. Det er virkelig en god Ovn. Det eneste kedelige er, at jeg ikke kan faa nogen til at optage den paa de Betingelser jeg stiller. De siger, at det er daarlige Tider, og at de ikke tør løbe Risikoen. Jeg har prøvet hos tre eller fire store Firmaer, og saa opgav jeg det og besluttede at jeg selv vilde begynde. Naar man først faar den ud blandt Folk skal Firmaerne nok komme af sig selv.“

„Men“ sagde Jane, „hvorfor valgte De dette Sted. De burde da begynde i London?“

„Jeg har ikke Kapital nok. Jeg havde lige nok til at faa bygget nogle Ovne og leje denne Forretning for tre Maaneder. Hvis det slaar Fejl, er jeg færdig. Byen her er lille, men det er paa Hovedgaden, og en halv Snes Fabrikere har deres Fabrikker i Omegnen. De vil nok opdage mig før eller senere.“

„Ja,“ sagde Jane, „men hvordan med mig?“

„Det havde jeg glemt. Jeg er bange for, at det ikke er noget for Dem, men kom saa skal jeg vise Dem det!“

Han rejste sig og gik ud i Forretningen. Bag Vinduet var bygget et lille Rum. Det var blevet omdannet til et lille Køkken. I den ene Side stod et almindeligt Gasbord, og til den anden Side en større Ovn. Da der var trukket et Gardin for Vinduet, havde Jane ikke kunnet se det før.

„Nej, hvor er her rart!“ sagde Jane.

„Ja, ikke! Ser De min Ide er, at her skal foretages Demonstrationer. Folk kan komme indenfor og se, hvor let det er at koge paa min Ovn. Jeg skal blot have en eller anden, der kan staa her og koge. Men jeg er bange for at . . . „Hvornaar skal jeg begynde?“ afbrød Jane ham.

Atter oplystes hans Ansigt af det smukke Smil: Vil De virkelig være med. Det er endnu ikke for sent at trække sig tilbage. Jeg er bange for, at jeg i de første Uger ikke kan give Dem mere end 15 Kr. om Ugen, men senere.“

„Det gør ikke noget. Hvad skal jeg lave?“

„Alt, hvad De vil. Men vi maa da først finde et Logi til Dem. De kan spise her, hvis De ikke har noget imod det — det, De koger.“ Han afbrød pludselig: „Men inden vi arrangerer mere, maa vi vel hellere præsentere os.“

„Mit Navn er — er — Jones!“ sagde Jane tøvende.

Den unge Mand betragtede hende skarpt et Øjeblik med et lille Smil omkring Læberne.

„Jeg undrer mig over,“ sagde han, „hvorfor De ikke valgte et andet Navn. Jeg skal nemlig sige Dem, at mit Navn er Jones, og det er ikke saa godt, at vi gaar under samme Navn.“

„Aah!“ sagde Jane og rødmede. Hun stod og betragtede ham, og det gik op for hende, at det kunde

ikke nytte at lyve for denne Mand. „Det gør mig ondt, men jeg kan ikke bruge mit eget Navn i Øjeblikket.“ Hun standsede lidt for pludseligt at fortsætte med rivende Ordstrøm. „Jeg skal sige Dem, jeg er taget hjemmefra, fordi — naa ja, fordi jeg var nødt til det. Jeg kom til Redley med første Tog i Morges, fordi min gamle Barnepige bor her, og jeg tænkte, at hun maaske vilde have mig boende hos sig. Men da jeg kom til hendes Hus, fik jeg at vide, at hun var rejst, og saa var det at jeg bankede paa her. Jeg har brugt de fleste af mine Penge til Rejsen.“

Han nikkede forstaaende: „Det var meget fornuftigt af Dem, Frk. — Smidt. Jeg kunde se, at der var noget galt, men det kommer jo ikke mig ved. Som jeg sagde Dem, er mit Navn Jones, mine Venner kalder mig Bill,“ tilføjede han haabefuld.

Jane smilede til ham: „Tak — Bill! Mine Venner kalder mig Jane — det er rigtigt!“

„Tak Jane — Naa vi maa vist til at bestille noget!“

Fortsættes.

Aarets Neu-Ruppinerere.

Hvad bragte Aaret, som der gik — en Masse! Det vigtigste i „Nordbornholm“ De ka' se.

Om vor Kaptajn ved jeg ganske vist, er ej han Hitlermand, er han Facist.

At Egedahl Hr. Kofoeds Folkedans helt uden Grund har kritiseret, kan man se.

Til Skyttestævner helt godt vi gør'et, de svenske Skytter fik paa Pusterøret.

Nu Amtmand Kofoed til Svendborg gaar, en Øllgaard faar vi til næste Aar.

Og Ove Krarup ej mer som Dommer skal præsidere, en anden kommer.

I Konkurrencen med Rutebiler vor Bane nu med Motortog iler.

Husk Vognmand Møller og Bornholmerlavet vort Sprog med Lydskrift nu vil ha' stavet.

I Iscreme Mejeriet excellerer og særlig alle Damer det gouterer.

En Mængde Brande var i Aar paa Landet, men i Allinge „Central“ slet ikke kan det.

Her ung og gammel dyrker Gymnastikken, men Pigerne for Dansen mest er slikken.

At Aaret, som kommer, maa blive bedre, det haaber vi og Byens vise Fædre. &

Dukken paa Sygehuset

er vundet paa hvid Seddel 065

Juridisk Vejledning

ydes hver Søgnedag til den 7de Januar af cand. jur. J. A. Svendsen.

Træffes hos Avlsbruger O. Svendsen, Sandv.

En Ejendom

til 3 Køer og en Hest ønskes solgt straks

Henv. til N. J. Petersen, Myrenhøj, Olsker pr. Tein.

Ældre Husbestyrerinde

kan faa Plads straks eller til 15. Januar hos

N. J. Petersen, Myrenhøj, Olsker.

Rigtig Julekaffe.

frisk, festlig, velsmagende

En speciel
Sammensætning
til Festdagene!

sælges til den sædvanlige
billige Pris indtil Nytaar.

Alle bør prøve
denne Kvalitet.

Nordlandets Handelshus.

Vi sælger

virkelige Specialiteter i
Rødvin, Portvin, Madeira,
mild Damevin.

Vi har og sælger ogsaa
speciel mild og liflig Vin,
som passer for svagelige
Mennesker.

Nordlandets Handelshus.

Vi har særdeles stort
Udvalg af prima Kvalitet.

Alle Slags Nødder

af bedste Sortering — og der er
store, søde Kærner i dem alle.

Store, friske Spiseæbler.
Søde Appelsiner,
Gode Figen, 3 Kvaliteter.
Gode Dadler og mange an-
dre Rarieteter.

Priserne for disse Varer er
meget rimelige i Aar.

Nordlandets Handelshus.

Skole-Kørsel!

Omhyggelig Uddannelse til smaa
Priser i ny Vogn. Kørekort garant.
Arthur Jensen. Tlf. Rønne 716.

Altid Ud. i brugte Biler til smaa Priser.

Bilkørsel udføres

L. Sommer, Tlf. Allinge 124 y.

Min lukkede Bil anbef.

Jeg kører naar De kalder!
Tlf. 145. Poul Nielsen, Allinge.
Overfor Gæstg. Christensen.

Al Lastkørsel udføres

samt Svin til Slagteriet a 75 Øre
pr. Stk.

Lukket 12—14 Pers. Bil udlejes.
Tlf. All. 117 y. A. Engell, Tejn.

Ny lukket Bil

udlejes.
L. P. Olsen, ved Tejn St.
Tlf. All. 59 kan foreløbig benyttes.

Indpakkingspapir

Poser og Økonomruiler
leveres til
Fabrikpris.

Firma paatrykkes billigst.

Hurtigste Levering
fra

Allinge Bogtrykkeri.
Telefon 74. Telefon 74.
Forlang Tilbud.

Intet Blad
træffer Deres
Kundekreds
bedre end
Nordbornholm!

Med Tak for det suundne Aar bringer vi
alle vore Kunder Ønsket om et godt Nytaar!

Magasin du Nord	Nordlandets Handelshus	Allinge Kolonial- og Produktforretning	Conrad Hansen
J. B. Larsen	Johanne Hansen	Otto Gornitzka	Poul Nielsen
Gartner Jensen	Carl Larsen	Brygger Salmon	Slagter Phillipsen
Fotograf Kjeller	Chr. Kofoeds Papirhandel	Dagmar Jørgensen	L. P. Olsen
Jens Hansen	Allinge Fodtøjsmagasin	Mejeriet Kajbjerggaard	M. C. Funch
Geert Hansen	Kofoed & Mortensen	Georg Jørgensen	Elise Hansen
Dina Sørensen	Th. Andersens Bageri	Vald. Sørensen	Mekaniker Mikkelsen
Gartner Kofoed	Bernhard Larsen	Allinge Messe	Fotograf Berghagen
Boghandler Sørensen	P. C. Holm	A. Engel, Tejn.	Allinge Biograf

Nytaarsnyet og Lotterisedlen.

De kender den gamle Skik at
vinke med Penge op mod den
første Nymaane i det ny Aar.
De Penge, som i Følge denne
Overtro skulde komme til Huse,
opnaar De dog lettere, hvis De
spiller i Varelotteriet. Vink til
Nytaarsnyet med et Varelod til
4. Trækning, den 14. 15. og
16. Januar. Det koster kun

3 Kr. 60

Køb Deres Varelod hos en
bornholmsk Kollektor.
Salg finder Sted indtil den 13.
Januar i Kollektionerne i Aa-
kirkeby, Allinge, Hasle, Nexø,
Rønne, Svaneke og Østermarie.

**VARE
LOTTERIET**

Forretningskonvolutter
sælges med Firma for kun 8 Kr.
pr. Mille.

Allinge Bogtrykkeri

Alle kan gratis
blive Abonnent paa Nordbornholm
mod at betale Forsendelsesporto
— 1 Kr. pr. Kvartal.

Gaa ikke over Aaen efter Fløde!

Køb den Fløde, der fremstilles
her paa Pladsen.

Forlang hos Deres Handlende
**Flaskefløde fra Mejeriet
KAJBJERGGAARD.**

Fotograf Berghagen, Hasle
Atelieret er aabent hver Dag
indtil Kl. 9 Aften.

Moderate Priser. Tlf. 66.

Huggede og polerede
Gravmonumenter

i Bornholms smukke-
ste Sten til Polering.
Er altid paa Lager til
rimelige Priser.
Forlang Tilbud.

Se min Monument-Udstilling,
Havnegade, Allinge.

Borrelyngens Granitværk.
V. Sørensen.

Allinge Teglværk

anbefales.

Mursten, Teglsten, Drænrør.
Tlf. 127.

Allinge Skæperi

Optændningsbrænde altid paa
Lager, billige Priser.
Tlf. 29. **Geert Hansen.**

Kofoed & Mortensens Byggeforsretning

Ligtøj og Ligsenge. Ligkistelager. Ordning af Begravelser.
Telefoner 77 og 79.

BRØDRENE ANKER, HASLE

JERNSTØBERI & MASKINFABRIK.

Ajlepumper - Vandpumper - Varmtvands-Anlæg,

ALLINGE Malerforretning ALLINGE

Idet jeg meddeler, at jeg fra Nytaar fortsætter den af Hr. JOH.
HANSEN i mange Aar drevne MALERFORRETNING i Allinge, an-
befaler jeg mig med smukt og holdbart Malerarbejde til rimelige Priser.

Erb. **Ludvig Jacobsen.**

Værksted: Nørregade.

Privat: Havnegade 27. a.

Hasle
Kalkværk

Altid friskbr. Kalk.

Brændt Gødningkalk er den bedste.

Forlang Tilbud.

Tlf. Hasle 102.

Tlf. Rønne 393.

Møllers Bogbinderi

Tlf. 865.

Chr. Dideriksen, Rønne.

Tlf. 865

Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer.
I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering.
Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

Slagteriets Udsalg paa Lindeplads.

Tlf. 45.

Karbonade, Mørbrad og kogt Skinke frisk hver Dag.

Kender De Østbornholm?

Ugeblad og Annoncetidende for søndre og østre Herreder

Oplag 3500 Eksp.
Læses i alle Hjem
Billig Annoncepris

Egner sig derfor
bedst for Avertering.

Varme Hjemmesko.

Stort Udvalg. Billige Priser.
C. Larsen, Skotøjsforretning, All.

Er De tilfreds med NORDBORNHOLM?

husk da at bestille det hos
Deres Postbud for Januar
Kvartal. Det er kun 1 Kr.

Kolonial og Konserves

føres i bedste Kvaliteter
og alle gangbare Mærker.

Vine og Likører,

Cognac, Whisky og Rom
fra J. C. TEILMANN er en Garanti
for prima Kvalitet til
den rigtige Pris.

Tørrede Frugter

af Høst 1930.
Bedste Mærker. — Billige Priser.

P. C. HOLM

Øsker Brugsforening

Kontrabøger og Æ. bøger bedes
indleveret straks efter Nytaar til
Opgørelse.

Sække, Flasker og lign., der er
modtagne til Laans, bedes re-
turnerede inden Nytaar.

Forretningen er lukket Tirsdag d.
6. Januar (hele Dagen) og Onsdag
d. 7. til Kl. 12 Middag paa
Grund af Opvejning.

Skyld til Uddeleren maa betales
inden Opvejningen for at kunne
blive godskreven samme paa
dette Regnskabsaar.

Bestyrelsen.

Dame-Overtræksstøvler

Stort Udvalg, Smaa Priser.
C. Larsens Skotøjsforretning.

Fest

uden Sange er ikke nogen rigtig Fest!
En Festsang kan ikke undværes ved festlige Lejligheder, hvad enten det nu er Sølvbryllup, Bryllup, Konfirmation eller anden Familie- eller Foreningsfest. — En Festsang kalder det Humør frem, som skal til, for at Festen kan blive vellykket. En saadan Festsang faar De i Allinge Bogtrykkeri.

„I Sjymninjen“

Skulde en eller anden selskab. Forening ønske Opløsningen af denne, kan det ske ved Henv. til Revisor Chr. Koefoed, Allinge.

Hasardspil.

Det er en saare almindelig menneskelig Egenskab, der her er Aarsag, Tilbøjeligheden til at ville have noget for ingenting. Med andre Ord: Spillelysten. Det er Hasardspillet, som i sine lovlige og ulovlige Former hærger Samfundet som en Kræft, der æder sig helt ind i de sunde Væv og truer med at gifte Nationernes

Blod. I Straffeanstaltens Navneprotokoller for de senere Aar vil man finde Eksempler nok til Bevis for denne Paastand. Det er et Onde, som ikke blot bringer Sorg og Ulykke over de enkelte Hjem, men som virker direkte nedbrydende paa det, Samfundet gennem sin hele Lovgivning søger at bygge op: det sunde, produktive Næringsliv, Respekten for det ærlige Arbejde og selve Samfundsfølelsens Ide. Ufatteligt er det, at Samfundet der har den aller mest vitale Interesse i at bevare disse Faktorer og bringe dem til den størst mulige Blomstring, værner og freder om Hasardspillet, ja endog opmuntrer til det gennem sine statsautoriserede Spille-Institutioner. Det meningsløse og forkastelige i dette, at Staten laver Forretning paa de uheldige Tilbøjeligheder i Publikum, er indlysende. De Millioner, der indtjenes aarligt til Statskassen gennem de forskellige Spille-Afgifter er dyre Penge, naar man tager i Betragtning, at de er tilvejebragte ved det rene Hasardspil, som kun virker nedbrydende baade økonomisk og moralsk. Hasardspillet er en Genvei til Goder, der nor-

Staten, saaledes svigter sin Pligt, er der ingen anden Udvej tilbage end at det private Initiativ maa tage Føringsen. De enkelte Hjem maa af al Magt tage Kampen op mod det Uvæsen, som i stede stigende Grad inficerer Samfundsorganismen. Og her har Hjemmene et virksomt Middel gennem Opdragelsen af den opvoksede Slægt. — Spillelysten er en af de allerfarligste Mikrober, som saa at sige ethvert Barn er født med, eller som det ved Omgangen med Kammerater meget let kan faa indpodet. Alt, hvad der hedder Spil om Penge bør være forbudt Land for et Barn. Legen kan se uskyldig nok ud. Den begynder med Klinkspil paa et Fortov. Indsatsen er to Øre. Uskyldigere og barnligere kan det ikke godt være, synes man. Smaa Børn, der leger paa et Fortov i Vorherres lyse Sol — ikke sandt, det et et Genbillede, man maa finde henrivende. — Men gaa et Par Skridt nærmere til Børnene og læg Mærke til den graadige Stirren, hvormed saadan en lille Unge kan følge To-Øren paa dens lunefulde Bane ind mod Maalet. Det er det rene, uforfalskede Begær, der ly-

Instinkter, Spillet opelsker hos Barnet.

Barnet vokser til, kommer i Lære og faar Ugeløn. Nu er det ikke Klink mere, men Kort, Raffle-tærninger eller Billard, der har Interesse. Den engang indpodede og gennem Barndommen kraftigt nærede Spillelyst fordrer, at Forsøget med at fordoble Ugelønnen skal gøres, og saa kommer Kortene eller Tærningerne frem, eller Vejen gaar til Billardsalonen. Resultatet er saare sjældent en Fordobling, langt hyppigere en Halvering eller fuldstændig „Destillation“ af Ugelønnen. Faa Aar efter finder vi den unge Mand som Stangæst ved hvert Traveller Galopløb, hvor Totalisatoren løkker med eventuelle høje Odds. Og han er der med forholdsvis god Samvittighed, Spillet er jo autoriseret, det er med Statens Velsignelse, han bortspiller de Penge, for hvilke han skulde bygge og hygge sit Hjem.

Hvor mange falske eller ægte „Gagetransporter“, hvor mange Kassebedragere har ikke Totalisatorspillet paa sin Samvittighed, hvis man tør bruge det Udtryk i den Forbindelse. Saaledes — kun alt for ofte saaledes — hærger Spillelysten i den jævne Mands Verden.

Og gaar vi et Par Trin højere op i Samfundet, saa behøver man kun at blade den sidste Aargang af sin Avis igennem for at konstatere, hvordan det staar til. — Den Slags Tilfælde kommer jo i Avisen med detaillert Udredning af Aarsagerne. — Overretssagfører M. M. arresteret ... forbrugt betroede Midler ... Uheldige Børspekulationer. — Kasserer M. M. anholdt ... Børsspekulationer. — Direktør M. M. ... skudt sig ... uheldige Spekulationer. — Firmæt M. M. standset sine Betalinger ... uheldige Spekulationer osv. osv. I en af de større Provinsaviser stod der fornylig følgende sørgelige Beretning, der var god til at faa Forstand af:

... En Fuldmægtig paa et offentligt Kontor havde taget sig af Dage ved Veronal og efterlod sig Hustru og tre smaa Børn. Ved den retslige Udredning af Sagen blev det oplyst, at Fuldmægtigen havde begaaet forskellige misliebige Transaktioner, hvorved han havde tilvendt sig et ikke ubetydeligt Beløb. Forinden den forestaaende Revision foretrak han at berøve sig Livet for ikke at opleve den Skam at blive sat fast som Forbryder. Pengene havde han brugt til ... Dækning af Hustruens Spillegæld. — Som nygifte var det unge Ægtepar kommet til Byen og havde hurtigt faaet sig en livlig selskabelig Omgangskreds blandt Mennesker, der i pekuniær Henseende stod langt over dem. Den ene selskabelige Sammenkomst afløste den anden, og ved de mange Dameselskaber, Fuldmægtig-Fruen deltog i, blev der spillet Bridge. Spille-Pointen var fastsat ikke efter den lille Fuldmægtig-Frues Portemonnæ, men efter den velhavende Grosferues, og det var ikke altid, at Fuldmægtigfruen vandt. Resultatet blev det uundgaelige, og som bekendt hersker der i Spilleverdenen rent militæriske Æresbegreber. En Spillegæld er en Æresgæld, som maa og skal betales, hvis man ellers ønsker at begaa sig i det bedre Selskabsliv. Og det ønskede den lille Fuldmægtigfrue saa inderligt. Og saa gik det, som det gik. — Kun et enkelt Eksempel ganske vist, men der er ingen, der behøver at være i Tvivl om, at saadanne Tragedier, selv om de sjældent faar et saa

uhygge ligt Forløb og kommer i Avisen, udspilles der i mangfoldige Hjem, hvor den selskabelige Ærgærrighed drager Mand og Hustru ind i Spillet med de fine Kort over de blanke Borde, hvor ikke blot Penge, men meget ofte baade Livet og Lykken er Indsatsen.

Nu da vi har faaet Krigsaarene og de vilde Spekulationers Tid lidt paa Afstand, har vi lettere ved at bedømme Spillelidenskabens Konsekvenser. Og hvad ser vi, naar vi kaster Blikket tilbage over disse saakaldte gyldne Aar? Er det smukke Villaaer med lykkelige Familier, saaledes som det var naturligt at vente sig efter de mange Ny-Rigdomme, de heldige Spekulationer skabte? Eller er det tomme Landsteder, hvis Beboere endte i Muddergrøften? Vi spørger, og enhver kan selv hente Svaret ved at tage en Tur ud ad Strandvejen i Hovedstaden, hvor de hastigt opsmækkede „Gullaschpaladser“ allerede begynder at forfalde. Feberen har raset ud, Samfundets Puls begynder at slaa roligere, det ærlige Arbejde er ved at komme i Kurs igen. Og det er et sundt Papir at spekulere i, det har sin urokkelige Værdi — selv om det ikke noteres paa Børsen.

Der vil uden Tvivl komme den Tid, da ethvert Spil ved hvilket der kan skabes eller tabes Formuer, større eller mindre, bliver en Ulovlighed. Der er Nationer, hvor Lotterispil — autoriseret Lotteri i Smag med vort hjemlige Klasselotteri — er en Utænkelighed, f. Eks. i England. Dermed er selvfølgelig ikke sagt, at Hasardspil ikke dyrkes iblandt Engländerne. Det gør det i høj Grad, i Særdeleshed paa Væddeløbsbanerne, men den Kendsgerning, at noget statsanerkent Lotterispil findes der ikke, er et positivt Vidnesbyrd om, at der er „noget muggent ved det.“

M. A.

Slagteriets Udsalg, Allinge.

Friske Varer Onsdag og Fredag.
Fersk Flæsk, Karbonade, Mørbrad, Medisterpølse, Fars, Bayerske Pølser, Knækpølser, Lungepølse og Sylte, hjemmesmeltet Fedt, Forskelligt Paalæg.
Dina Sorensen, Tlf. 38.

Overretssagfører

Jac. Jensen.

inkassationer, Ejendomshandler, Dokument skrivning, Dødsbo behandling m. v.
Kontor i Allinge:
(Bogtrykker Gornitzkas Ejendom).
Træffes personlig hver Fredag Kl. 11-1.

Gruppe-, Industri-, Portræt-,

Interieur-, Sports-, Illustrations-, Heste- og Kreatur-Fotografering udføres overalt paa Bornholm uden ekstra Vederlag for Befordring.

Kaare Rasmussen.
Tlf. Rønne 526.

Forstørrelser efter gamle Billeder udføres paa egen Forstørrelsesanstalt.

Aktieselskabet

Hasle Bank

modtager Indskud paa Indlaansbog og Folio, Terminsydelser til Kreditforeninger, ordner Kreditlaan m. m.

Bornholms Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten af Indskud er paa
3 Mdr. Opsigelse 4,5 pCt. p. a.
Alm. Sparekasseveilkar 4 -
Folio 2 -
i Forsørgelsesafdelingen 3,6 -
hvortil Præmie, hidtil 2,4 -

Der ligger Sne — og Kanerne kan glide.
Aa, det er atter Vinter for en Time!
Jeg kører ud i Skoven — i den hvide,
Og Hesten damper, mens dens Klokker kime.

Se Stammerne — snefnuggede og sorte,
og Skovens Bund forsvinder hvid derinde.
Jeg kører ind igennem store Porte
i disse Dyb af Søvn og ensomt Minde.

Jeg elsker Vinterskovens døde Rige —
Hvad hvisker til mig denne tyste Slette?
O, der er i mig Ord, som aldrig stige
fra Sjælens Tavshed, som de ej tør plette.

Kaj Hoffmann.

malt kun kan vindes gennem personligt Arbejde og Anstrengelse, det er en Genvej, som spotter Arbejdets trælse Vandring og møjsommeligt indvundne, men just derfor saa værdifulde Løn. En Genvej, som kun tillader en af Hundreder at passere, de øvrige Nioghalvfems maa blive tilbage med en lang Næse og en fortyndet Tegnebog, og hvad der er det værste, de har i Stedet for at tage Lære af de nioghalvfems Spilleres Fiasko faaet Blod paa Tanden ved den enes Held. Den stakkels Tegnebog med den surt erhvervede Uge- eller Maanedsløn maa holde for igen. . . . Lykkehjulet med de mange Nitter og de faa Lokkebidder er rede til en ny Omgang. . . . Værs'artig, det højttærede Publikum. . . . Fru Fortnns Hjul snurrer, og det er Satan selv, der staar ved Haandsvinget.

Naar den fælles Formynder,

ser i deres Øjne. Det er kun en To-Øre, det drejer sig om, men Begæret efter en To-Øre er ogsaa Pengebegær. Og naar To-Øren omgaaende omsættes i Bolscher — for den har jo ikke den To-Øres Værdi, som er indtjent ved et Ug i Karakterbogen — saa er det ogsaa kun Smaating; men det hele er en saa klar og umiskendelig Minaturé-Kopi af de voksne Spilleres Færd, at Grænsen for Uskyld er langt overskreden. — Saa indtræder der under Klinkspillet uvægerligt det Tilfælde, at Kresjan eller Sylvia snyder, hvorover den forurettede Modpart geraader i fuldkommen Ophidselse. Hvis det var Pebernødder eller andet mindre værdifuldt, det gjaldt, vilde det hele være afgjort med lidt Surmuleri; men nu er det Penge, det drejer sig om, og saa er Sagen langt alvorligere. Som oftest kan kun et regulært Haandgemæng afgøre Mellemværendet. Det er saaledes ikke de bedste